

«ΕΪπε Γέρον» - Παλαιές και Σύγχρονες Οικοδομητικές Διηγήσεις και Διδασκαλίες

Διατί λοιπόν νὰ γογγύσης και νὰ μὴ εὐχαριστῆς τὸν Θεόν;*

Σύγχρονος Μοναχικὸς Χαρismaticὸς Λόγος Ζωῆς και Ἐληθείας

Ἄγιον Ὅρος, τῆ 2α Ἰουλίου 1945

Δεῦρο ἡ καλὴ μου και ἠγαπημένη ἀδελφοῦλα και πάλιν νὰ παρα-
μυθῆσω τὰς θλίψεις σου. Δεῦρο τὰ σπλάγχνα μου, τῆς ψυχῆς ἡ μικρούλα
τροφός μου και ἐσαεὶ βοηθός μου, ἡ πνευματικὴ συνεργάτις, ἡ καλὴ και
ἀγαπητὴ ἀδελφοῦλα μου και τὸν Θεὸν εὐλογῆσωμεν με γλυκεῖαν τῆς καρ-
δίας φωνήν, διὰ στόματος ἐκφωνουμένης και διὰ νοὸς ἐνηκουμένης, εὐλόγει,
λέγοντες, ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον και πάντα τὰ ἐντός μου τὸ Ὅνομα τὸ
Ἄγιον Αὐτοῦ!

Βλέπεις πόσον μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Κύριος; Βλέπεις πόσον εἴμεθα οἱ ἀχάριστοι
εὐτυχεῖς; Στρέψε τὸν νοῦν σου, χρυσῆ μου ψυχούλα, και ἴδε τὴν πατρίδα
σου, τὸ χωρίον σου, πόσοι ἄνθρωποι ὑπάρχουν καλύτεροι ἀπ' τὰ μᾶς και δὲν
εὐδόκησεν ἐπ' αὐτοῖς ὁ Θεός. Ἐνθυμήσου πόσοι καλοὶ Χριστιανοὶ εἶναι μέσα
εἰς αὐτὸ και δὲν ἐπέβλεψεν ἐν αὐτοῖς ὁ γλυκὺς μας Χριστός, ἀλλ' εἰς τὸ
ἰδικόν μας τὸ μικρὸν και δυστυχὲς καλυβάκι ἐπέβλεψεν ἡ ἀγαθότης Αὐτοῦ,
τὸ γυμνὸν παντὸς ἀγαθοῦ -οὐδενὸς ἄλλου εἰμὴ βλασφημίας- και ὅμως, μέγα
τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου! Ὅντως, θαῦμα ἐξάισιον νὰ βλέπῃς ἐσήμερον ἐξ ἡμῶν
νὰ δοξολογῆται ὁ Θεός, νὰ εὐφραίνεται ἡ Κυρία και Δέσποινα τοῦ παντός, ἡ
γλυκεῖά μας και ὄντως Μπτέρα!

Δὲν εἶναι θαυμάσιον; Ὁ Προστάτης τοῦ χωριοῦ μας, ὁ Τίμιος Πρόδρομος,
νὰ μὴ ἐξελέξῃ ἄλλο σπιτάκι ἀπὸ τὰ λίαν καλὰ τοῦ χωριοῦ μας, ἀλλὰ τὸ ἐδικόν
μας, καθὼς με ἐφανέρωσεν ὁ Θεός πρὸ ἐτῶν 14, ὅτι Αὐτὸς ἔχει με ἀναλάβει,
Αὐτὸς προστατεύει και ἀπ' Αὐτὸν νὰ ζητῆς ὅ,τι θέλεις... και νὰ τὸν ἔχω
Προστάτην και Ὅδηγόν, Κηδεμόνα, Γέροντα. Στὸ μικρὸ Καλυβάκι μου Αὐτὸν
ἐορτάζομεν. Αὐτὸς εἶναι Πατέρας και ἡ Παναγία ἡ Μπτέρα!

Ὅντως, μέγα θαυμάσιον! Ἄλλ' εἰς ποῖον; Εἰς ἓνα οὐτιδανόν, εἰς ἓνα ἐλάχι-

στον, ἄπορον παντὸς ἀγαθοῦ! Ποῖον καλὸν εἶδεν ὁ Κύριος ἀπὸ ἐμένα νὰ μὲ χαρίση τόσα πολλὰ ἀγαθὰ;

Τοῦτο νὰ κάμῃς καὶ ἐσὺ, ἀδελφούλα μου· ποίησον τοῦ βίου σου ἀνασκόπῃσιν, μελέτησον τίνι τρόπῳ παρῆλθες, ἐνθυμήσου τὰς πολλὰς εὐεργεσίας τῆς Παναγίας καὶ τοῦ γλυκυτάτου Υἱοῦ Της καὶ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ οὕτω νὰ ἔχῃς ὑπομονὴν εἰς τοὺς πειρασμούς. Πάντοτε βοηθεῖ ὁ Θεός, πάντα προφθάνει, ἀλλὰ θέλει ὑπομονήν. Ἄκουει ἀμέσως ὅταν φωνάζωμεν, ἀλλὰ ὄχι μὲ τὸ ἰδικόν σου μυαλό. Νομίζεις ὅτι ἀμέσως δὲν ἔφθασεν ἡ φωνή σου εἰς τοὺς Ἁγίους, εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὴν Παναγίαν. Προτοῦ ἐσὺ νὰ φωνάξῃς, οἱ Ἅγιοι ἔτρεξαν εἰς βοήθειαν τοῦ Δ., γνωρίζοντας ὅτι ἐσὺ θὰ τοὺς φωνάξῃς καὶ θὰ ζητήσης τὴν προστασίαν Τους, ἀλλὰ ἐσὺ μὴ βλέποντας, μὴ γνωρίζοντας, θέλεις εὐθὺς ὡς ἀστραπὴ νὰ σὲ γίνῃ καλά.

Ἄλλὰ, δὲν εἶναι ἔτσι. Ὁ Κύριος ζητεῖ τὴν ὑπομονήν, νὰ ἴδῃ τὴν πίστιν σου. Δὲν εἶναι μόνη ἡ προσευχὴ ὅπου νὰ λέγῃ κανεὶς ὡσὰν παπαγάλος, ἀλλὰ πρέπει [νὰ συντρέχουν] καὶ ὅλα τὰ συνακόλουθα.

Ἄνθρωπος, λέγει, χωρὶς ὑπομονήν, λύχνος χωρὶς λάδι. Ἰδοῦ, ἦλθεν ὁ Δ., ἐζημιώθης ὅμως, διότι δὲν εἶχες μακροθυμίαν καὶ νὰ τὸν περιμένῃς μὲ πίστιν, ὁπότε νὰ κερδίσης ἀμφοτέρα.

Τώρα θυμῶνεις διὰ τὴν Β. Ἐγὼ σὲ λέγω, ὅτι θάπτον ἡ βράδιον θὰ τὴν ἰδῇς πάλιν ὅπως θέλεις κοντά σου. Ἐὰν ἀρέσῃ [εἰς τὸν Θεόν] αὐτὸ πού ζητεῖς καὶ νοσταλγεῖ ἡ ψυχὴ σου, χωρὶς ἄλλο θὰ γίνῃ. Ἄλλὰ, θέλει προσευχὴ μεθ' ὅλης ψυχῆς καὶ δι' ὑπομονῆς νὰ τὸ περιμένῃς. Δὲν ὠφελεῖ ἂν ἀθυμῆς, ἂν στενοχωρῆσαι, ἂν λέγῃς λόγια, ἀλλὰ πρέπει νὰ κλείνῃς τὸ στόμα, κανεὶς νὰ μὴν σὲ ἐννοῇ καὶ νὰ ἐβγαίῃ καπνὸς ἀπ' τὰ μάτια, ὄχι ἀπὸ τὴν μύτη.

Ἐγὼ, ἀδελφὴ μου, μάρτυς ὁ Κύριος, ὁ ἀπολλύων πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος, μεγάλως ἔχω κερδίσει ἀπὸ αὐτὰ πού σὲ λέγω, τόσον ὥστε νὰ νομίζῃς ἀπὸ τὸν πόνον, ὅτι θὰ βγῆ ἡ ψυχὴ ὡς ἐν καμίνῳ πυρός.

Κι ὅμως, ἀφοῦ παρέλθει, ἔρχεται τόση παράκλησις ὡσὰν νὰ εἶσαι μέσα εἰς τὸν Παράδεισον, χωρὶς σῶμα. Σὲ ἀγαπᾷ ὁ Χριστός, σὲ φιλεῖ γλυκὰ ἡ Παναγία, σὲ χαίρονται ὅλοι οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, σὲ θαυμάζουν!

Βλέπεις πόσα ἀγαθὰ προξενοῦσιν αἱ θλίψεις; Ὅταν θέλῃς νὰ ἰδῇς ἀγάπην Χριστοῦ, ὑπόμεινον εἰς ὅ,τι σοῦ ἔλθει. Ὅχι ὅπου ἀρέσεις ἐσὺ, ἀλλ' ὅπου θελήσει ὁ Κύριος νὰ σὲ δοκιμάσῃ. Οὐδὲν εἶναι αὐτὸ πού κάμνομεν προαιρετικά, ὅσον ἀνώτερα μυριοπλασίως ὅσα μᾶς στέλνει ὁ Κύριος παρὰ προαίρεσιν.

Κόκκαλον πρὸς κόκκαλον καὶ αἷμα πρὸς αἷμα, τόσον τὸν ἄνθρωπον πολεμεῖ ὁ ἐχθρός, θελήσει Θεοῦ, ὅπου νὰ ῥέῃ, νὰ λειώνῃ ὡσεὶ κηρός. Καὶ ὅταν ὅμως παρέλθῃ ἡ δοκιμασία, πληροῦσαι ὅλος χαράν, περικυκλοῦσαι ἀπὸ ἄπλετον

φῶς καὶ βλέπεις μυστήρια, ἅπερ οὐκ ἔστι γλῶσσα λαλῆσαι καὶ τότε πλέον διψᾷς πότε πάλιν νὰ ἔλθουν οἱ πειρασμοί, ἀφοῦ ἤδη ἔχουν τόσῃν ὠφέλειαν.

Οὗτος εἶναι ὁ δρόμος κατὰ ἀλήθειαν καὶ ὁ γράφων σοι ἐκ πείρας τὴν ἀλήθειαν μαρτυρεῖ.

Ἄνδριζου, λοιπόν, ἀγαπητὴ ἀδελφούλα μου, καὶ ἴσχυε ἐν Κυρίῳ, ὑπομένουσα εἰς ὅ,τι σοὶ ἔρχεται, ἐκδεχομένη μετὰ τὸν πόνον γαλήνην καὶ Χάριν Θεοῦ καὶ εἶσαι ὡς λέγω περιστέρα, καὶ ὄχι κόρακας, ὅπου μὲ λέγεις.

Πήγαινε μὲ τὸν Δ. νὰ ἰδῆς μίαν ψυχὴν ὅπου ἔχω ἀναθρέψει πνευματικῶς πολλὰ ἔτη. Ἐμένα ἔχει ἀρχῆθεν πατέρα. Ἐ.Ι., ὁδὸς, ἀριθ. ..., Ἀθῆναι.

Σὲ εὐχομαι, ἀδελφός σου Ἰωσήφ.

Ἐπαναλαμβάνω καὶ συνδέω πάλι συνέχειαν, ἀγαπητὴ ἀδελφούλα μου.

Αὐτὴ ἡ Ἐ., ὅπου σὲ γράφω νὰ πᾶς, εἶναι ἀπ' τὴν Θεσσαλονίκη καὶ λόγῳ τῆς ἀνωμαλίας [τῶν καιρῶν] ἤλθαν αὐτοῦ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ δύο παιδάκια.

Ὁδήγησέ τιν εἰς Ἐκκλησίαν τοῦ [Μητροπολίτου] ἁγίου Φλωρίνης [Χρυσοστόμου], διότι δὲν γνωρίζει. Εἶναι ἀληθινὸς μαργαρίτης Χριστοῦ. Ἄς εἶναι μαζὶ καὶ ὁ Δ. νὰ διδάξῃ λόγια πνευματικὰ εἰς τὸν ἄνδρα τῆς.

Ἄς σοῦ γράψω τώρα καὶ τὴν αἰτίαν ὅπου γύρισα μὲ τὸν εὐλογημένον Ἀρχιερέα μας [πρῶν Φλωρίνης].

Ἐγὼ ἐπέισθην εἰς τοῦ πατρὸς Ἀκακίου [Παπαῖ] τὰ λόγια ὅπου μᾶς ἔγραψε ἐδῶ, ὅτι οἱ πρῶτοι Ἀρχιερεῖς ἐπρόδωσαν τὸν Ἀγῶνα [τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου] καὶ πολλὰ καὶ διάφορα ἐναντίον τους.

Ἔνεκα λοιπόν ὅπου εἶμαι πάντα κλεισμένος καὶ δὲν ἐβγαίνω πουθενὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, δὲν ἤλθε κανεὶς νὰ μοῦ εἰπῇ ἀπ' τοὺς ἄλλους πῶς ἔχει ἡ ἀλήθεια. Δι' αὐτὸ ἤμην ὡς οἱ λοιποὶ, φρονῶν ὅτι δὲν εἶναι ἐντάξει. Ἀλλὰ δὲν ἤμουν καὶ πολέμιος, ὅπως κάμνουν ἐδῶ μερικοί, πὺ ὑβρίζουν καὶ λέγουν τὰ μύρια.

Δι' αὐτὸ ὁ πολὺ Ἀγαθὸς μας Θεὸς, βλέπων τὴν ἄγνοιαν ὅπου εἶχον, δὲν μὲ ἄφησεν εἰς τὸ σφάλμα, ἄν καὶ κάθε ὀλίγον ἤρχοντο οἱ τοῦ [Βρεσθένης] Ματθαίου καὶ μοῦ ἔλεγαν τὰ συνήθη, ἐνῶ ἐγὼ ἀντιθέτως τοὺς ἔλεγα, ὅτι τὸ σκίσμα εἶναι χειρότερον ὅλων, ἡ δὲ ὁμόνοια εἶναι Θεοῦ ἐντολὴ καὶ φέρει καλὰ ἀποτελέσματα. Τέλος, βλέποντας ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν μου, ζωηρὰ καὶ φαινότερα τοῦ ἡλίου μοῦ ὑπέδειξε ὅτι εἶμαι ἔξω πεσμένος καὶ ὅτι ὅλοι αὐτοὶ τοῦ Ματθαίου καὶ οἱ λοιποὶ, ὅπου ἐχωρίσθησαν, εἶναι ἐσφαλμένοι καὶ δημιουργοῦν ἀνόνητον (ἀνωφελές) σκίσμα εἰς βάρος τῆς ὑπερηφάνου ψυχῆς των, καθ' ὅτι ἄλλο δὲν εἶναι τὸ αἴτιον, εἰμὴ ὁ ἐγωϊσμός των.

Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σὲ γράψω τὸ θαῦμα ὅπου ἐγινεν εἰς ἐμένα. Ὡς ἐκ τούτου, ἐφώνασα τὸν πάτερ Ἀντώνιον [Μουστάκαν] νὰ μὲ ἐξηγήσῃ πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα καὶ εἶδον ἀληθῶς ὅτι ἔσφαλα ἐξ ἀγνοίας. Βλέπεις λοιπόν

τὴν ἀγαθότητα τοῦ Κυρίου, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πολλάκις ἐξ ἀγνοίας πλανᾶται ἢ ἄλλοι τὸν παρασύρουν, ἀλλ' ὅταν εἶναι εὐθεῖα ψυχὴ δὲν ἀφήνει ὁ Κύριος, ἀλλὰ πολλαχῶς θὰ τὸ φέρῃ νὰ τὸν φωτίσῃ.

Τοῦτο μὲ κάμνει νὰ γίνωμαι κῶμα, στάκτη, σκουλίκι τῆς γῆς! Ποῖος ἤμην ἐγὼ ὁ τυφλός, ὁ ἄμοιρος πάσης ἀγαθωσύνης καὶ τί ἔπραξα καλὸ εἰς τὸν Πλάστην μου, ὅπου τόσῃ φροντίδα ἔχει δι' ἐμένα, τόσον τὸν μέλλει νὰ μὴ κολασθῶ, ὅπου ὑπὲρ τοὺς καλοὺς συνηλικιωτάς μου μὲ ἠγάπησε καὶ τὴν Χάριν Του πλουσίαν μὲ δίδει νὰ ὀμιλῶ, νὰ προσεύχωμαι, νὰ γράφω, νὰ διηγοῦμαι τὰ λόγια Του!

Δὲν θαυμάζεις, ἀγαπητὴ ἀδελφούλα μου, ἐνθυμουμένη τὴν κοσμικὴν μου ζωὴν; Ἦμην ἐγὼ διὰ Μοναχός;

Διατί λοιπὸν νὰ γογγύζῃς καὶ νὰ μὴ εὐχαριστῆς τὸν Θεόν;

Ἐὰν ἐγὼ σοῦ γράψω τοὺς πειρασμούς, ὅπου πάσχω, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κρατήσῃς καὶ ὅμως, ἡ Χάρις τῆς Παναγίας ὅλα τὰ διαλύει!

Μὴν βιάζῃς τὸν Δ. διὰ Μοναχόν. Αὐτοῦ καλὰ περιπατεῖ. Δῶς' του πολλὰς εὐχὰς καὶ φιλήματα καὶ θὰ τὸν γράψω τώρα χωριστ, διὰ νὰ μὴν εἶναι πολλὰ εἰς τὸν φάκελον καὶ παραπέσει καὶ ἔχε ὑπομονήν, διότι ἡ Βασίλισσα Θεοτόκος καὶ Κυρία τῶν ὅλων δὲν μᾶς ἀφήνει· Αὐτὴ προσεύχεται δι' ἡμᾶς!

Δὲν γράφεις τί κάμνουν ὁ Μ., ἡ Μ. κλπ.

Σὲ εὐχομαι πάλιν, Ἰωσήφ.

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 333/Ἰούλιος-Αὐγούστος 2006, σελ. 318-320.